(२९) अस्मिन् कर्म्मणि द्वावग्निसम्मार्गौ, स्रुच्याघारात् पूर्व्वमेकः सम्मार्गः तत्र मन्त्रः पूर्व्वमभिहितः, अनूयाजसमिदाधानादूर्द्ध्वं द्वितीयः सम्मार्गः। तत्राह। "अग्ने वाजजित्। वाजं त्वा सस्रवाᳬसं ॥ १७ ॥ वाजं जिगिवाᳬसं। वाजिनं वाजजितं। वाजजित्यायै सम्मार्ज्मि। अग्निमन्नादमन्नाद्याय" इति। पूर्व्ववद्व्याख्येयं। तत्र कार्य्यस्य निष्पत्स्यमानत्वात् सरिष्यन्तमित्युक्तत्वादत्र निष्पन्नत्वात् सस्रवांसमिति विशेषः ॥

(३०) अथ ऊतानामग्निसम्मार्गाणां दर्भाणामभिमन्त्रणे मन्त्रमाह। "वेदिर्वर्हिः श्रितᳬ हविः। इध्मः परिधयः स्रुचः। आज्यं यज्ञ ऋचो यजुः। याज्याश्च वषट्काराः। सम्मे सन्नतयो नमन्तां। इध्मसन्नहने ऊते" ॥१८॥ इति। 'श्रितं' आसादितं, हविर्वेद्यादयो वषट्कारान्ताः सर्व्वे 'सन्नतयः' सन्नमनशीलाः सन्तः, 'मे' मदर्थं, 'सन्नमन्तां' पुनः पुनर्विधेयाः भूयो वर्त्तन्तां। कस्मिन् काल इति तदुच्यते, 'इध्मसन्नहने' इध्मबन्धनहेतौ दर्भे 'ऊते', सति सन्नमन्तामित्यन्वयः ॥

(३१) अथ यत् प्रस्तरात्तृणमपात्तं तस्मिन्नग्नौ प्रहियमाने सति जप्यं मन्त्रमाह। "दिवः खीलोऽवततः। पृथिव्या अध्युत्थितः। तेनासहस्रकाण्डेन। द्विषन्तᳬ शोचयामसि। द्विषन्मे बहुशोचतु। ओषधे मो अहᳬ शुचं" इति। हे प्रस्तरतृण त्वं 'दिवः' द्युलोकात्, 'अवततः' अधस्तात् प्रसारितः, 'पृथिव्याः', 'अधि' उपरि, 'उत्थितः' ऊर्द्ध्वत्वेन स्थापितः, 'खीलः' स्तम्भः, लोकद्वयधारणहेतुस्तम्भोऽसीत्यर्थः। 'तेन' त्वया, 'सहस्र-